

ORACKI (3) ai

o *prawdopodobnie jasne* (tak w oracz); a *jasne*.

sg m A oracki (1). ◇ f A oracką (1). ◇ [n D oracki(e)mu.] ◇ pl [N subst oracki(e).] ◇ G orackich (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde także XVII – XVIII w.

Przymiotnik od „oracz” ‘człowiek uprawiający ziemię, rolnik’ (3) : Von dem acker vnd feyner zugehorung 16 Imiona rozlicznich rzeczy orackich. 16. Mymer¹ [45]; [na 6 koni orackich małdrów [owsa] 14 LustrWpol I 17].

Wyrażenia: [»nasienie orackie«: a dla kthoregoś [człowieka] wżytko ftworzył/ przyrownawży go nafieniu oráckiemu [semini agricolae]. BibRadz 4.Esdr 8/44 (Linde).]

»piosnka oracka« (1): Burmistrz naprzód śpiewa Onę piofnkę orácką; półpolftwo opiewa. KlonWor 15.

»stan oracki« (1): SkarKazSej 682a cf Szereg.

[Zestawienie: »Księgi orackie« = tłumaczenie tytułu poematu Wergiliusza „Georgica”: Neutra pluralia [...] Librorum nomina ut [...] Bucolica Skotopálki, Georgica Xięgi Oráckie. AEneida Xięgi o AEneafie etc. UrsinGramm 130.]

Szereg: »oracki abo kmiocy« (1): Koroná tá ty ftany iáko członki w cíele swoim zówždy miáła: Duchowny/ Senatorfki/ żołnierfki/ mieyfcki/ orácki ábo kmiocy. SkarKazSej 682a.

Synonimy: *gburski, kmieci, kmiecki, kmieczny, kmiocy, wiejski, wieśny*.

Cf [ORACZOW], ORACZY